

Давнім трунком, терпкістю Каяли...

Олег Ольжич

Давнім трунком, терпкістю Каяли
Ці — і кров, і смерть.
Небо — княжі київські емалі.
Небо знову — твердь.

Знов не вгору несміливим зором —
В безкраї степів,
Жити повно, широко і скоро
І урвать, як спів.

Як колись, горіти і п'яніти,
Шоломом п'ючи,
І життя наопашки носити
На однім плечі.

1930